

יום ד', כ"ט בטבת תשס"א (24 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"ט בטבת**, **בוורמז"א (=וורמס) שבצרפת**, נהגו תענית ציבור (כהודיה) לציון **שיבת המגורשים לבתיהם בשנת 5376(1616)**.
[לוח דבר בעתו]

היום, לפני 10 שנים - בשנת תשנ"א(1991-5751) - **פקע מועד האולטימטום שהציב האו"ם לעיראק להסיג את כוחותיה מכווית**. כיוון שלא עשו כך, פתחה ארה"ב בשיתוף עם בריטניה ומדינות אחרות ("**הקואליציה הגדולה**") בהתקפה אווירית למחרת.

מלחמת המפרץ - שהחל בראש חודש שבט, תשנ"א - היתה המלחמה המשונה ביותר שידעה ישראל בעידן הנוכחי. אף שלא השתתפה במלחמה באופן פעיל, היא היתה מעורבת בה, וספגה במשך 6 שבועות (עד פורים של אותה שנה) **39** (!) טילי קרקע-קרקע מדגם "סקאד" שמקצתם פגעו במרכזי אוכלוסיה וגרמו למאות פצועים ולנזקים כבדים ברכוש, אך **רק אדם אחד** נהרג מפגיעה ישירה של טיל!
רוב המומחים העריכו שסדאם חוסיין לא יעז לתקוף את ישראל בטילים. הוא לא נשמע להם והטילים נחתו בעיקר בתל-אביב, רמת-גן, חיפה וגם במקומות נוספים כולל אזור "ו" (כאן בדרום!). מחשש לטילים שלהם ראשי-נפץ כימיים, נצטוו כל תושבי המדינה להסתגר בעת האזעקות בחדרים אטומים...
[ספר המאה]

בפרשות התורה שאנו קוראים בשבועות אלה, למדים אנו על נסיונות הפרעה במצרים לשבור ולכבוש את בני ישראל, במאמץ למנוע אותם מלצאת מארצו. נשאלה שאלה באשר השיטה שבה בחר הפרעה להכביד ולדכא את בני ישראל - הרי הוא היה יכול לקנוס אותם במיסים כבדים, או להכפיל את כמות הלבנים שהוא דרש מהם במתכון היומי, ועוד. למה הוא מנע מהם את הספקת התבן דווקא? "**ויצאו נוגשי העם ושוטריו ויאמרו אל העם לאמור, כה אמר פרעה: אינני נותן לכם תבן. אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבודתכם דבר. ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקושש קש לתבן. והנוגשים אצים לאמור כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן.**" [שמות ה' 10-13] תשובה טמונה באחד הפסוקים בתחילת הפרשה (**פר' שמות**): "**וכאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ...**" [שם א' 12] מסתבר שכל שיטה אחרת היתה משיגה את המטרה ההפוכה. כדי באמת להחליש את עם ישראל, הפרעה גילה כי צריכים לפגוע באחדות של העם הזה. השיטות האחרות היו מצליחים רק את ההיפך - לגבש ולחזק את בני ישראל. אך בחובה להתפזר בכל ארץ מצרים לחפש תבן, כל אחד הבין שאין לו ברירה אלא לדאוג לעצמו. "**האומר שלי שלי ושלך שלך, זו מידה בינונית ויש אומרים, זו מידת סדום...**" כך תכנן הפרעה דאז לכבוש את היהודים, וכך מתכננים הפרעה-ים של ימינו.
בשעת מלחמת המפרץ, ההוראה של הצבא היתה **להתפזר** - כל אחד ואחד לחדר האטום שלו (**בבחינת**, "אם אין אני לי, מי לי...") [אבות א' י"ד]. דבר זה **מחליש** את העם היהודי. התשובה היהודית המסורתית לדרך התנהגות נאותה בשעת צרה נמצאת במגילת

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

יום ד', כ"ט בטבת תשס"א (24 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אסתר: "לך כנוס את כל היהודים ... וצומו עלי...". [אסתר ד' 16] (בבחינת, "וכשאני לעצמי מה אני...") [אבות שם]. יהי צון שנלמד מהעבר שלנו כדי לעזור לעצמנו להגיע לעתיד שלנו...

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)